

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.378 van 6 mei 2002
in de zaken A. 107.634/XIV-5597
108.348/XIV-5919.**

In zake : I. XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. FLAMAND,
 kantoor houdende te 2100 DEURNE-ANTWERPEN,
 Sint-Rochusstraat 59
 II. XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. JESPERS,
 kantoor houdende te 2100 DEURNE-ANTWERPEN,
 Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bhutaanse nationaliteit, op 18 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 juni 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bhutaanse nationaliteit, op 31 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 juli 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikkingen van 8 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaten E. FLAMAD en R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten gesteund is op de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 juni 2001 tot weigering van regularisatie; dat het, met het oog op een goede rechtsbedeling aangewezen is beide zaken samen te voegen;

2. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, die beweert van Bhutaanse nationaliteit te zijn, is op 15 januari 1997 België binnengekomen en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

2.2. Deze asielprocedure wordt afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 17 november 1998 waarbij zijn beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning als vluchteling, onontvankelijk wordt verklaard.

2.3. Op 28 januari 2000 heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van

bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/.

2.4. Verzoeker is door de Commissie op 28 september 2000, bijgestaan door een raadvrouw, gehoord. Op deze zitting wordt de zaak uitgesteld naar 23 november 2000.

2.5. Op 23 november 2000 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadvrouw, opnieuw gehoord.

2.6. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 15 december 2000 een negatief advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“Overwegende dat XXX op 28 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie van verblijf heeft ingediend; dat de aanvraag gesteund is op artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

dat de aanvrager zal dienen aan te tonen dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet kan terugkeren naar het land dat hij aanwijst als zijnde zijn land van herkomst of het land waarvan hij de nationaliteit heeft; dat, om te voldoen aan artikel 9, 7/ van de wet, bij de aanvraag een schriftelijke verklaring dient gevoegd met de redenen waarom de terugkeer niet mogelijk is; Overwegende dat de zaak behandeld werd op de zitting van deze Kamer dd. 10 juli 2000; dat tijdens het beraad werd vastgesteld dat de zaak niet in staat was en dat verdere nuttige inlichtingen dienden ingewonnen vooraleer enig advies te kunnen formuleren; dat de aanvrager voor een nieuwe zitting werd opgeroepen;

dat, gelet op de gewijzigde samenstelling van de Kamer, de zaak thans ab initio hernomen wordt; Overwegende dat mag worden aangenomen dat de betrokkene daadwerkelijk in België verbleef op 1 oktober 1999, zoals vereist bij artikel 2 van de genoemde wet; dat hem immers op 3 augustus 1999 de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken ter hand gesteld werd, houdende een weigering tot machtiging van verblijf (stuk 14 van het dossier); dat de hierbij aansluitende brief van 7 september 1999, gericht aan de D.V.Z. en uitgaande van twee begeleiders van de betrokkene, ongetwijfeld impliceert dat deze nog steeds alhier verblijft; dat ook het O.C.M.W. bevestigt dat aan de betrokkene steun werd toegekend voor de periode van 28.2.1997 tot 1.2.2000; Overwegende dat XXX in het aanvraagformulier aangaf de Bhutanese nationaliteit te bezitten; dat hij in een brief van 25 maart 1999 gericht aan de Cel Regularisatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (welke kan doorgaan als een schriftelijke verklaring bedoeld bij artikel 9, 7/ van de wet) voor het eerst gewag maakt van Nepal als zijnde zijn land, waarnaar de terugkeer om persoonlijke redenen niet mogelijk is : ‘Homoseksualiteit is in mijn land verboden’; dat deze tegenstrijdigheid niet van aard is zijn persoonlijk gemotiveerde verklaring geloofwaardig te maken;

dat, zoals in het verslag van het Onderzoekssecretariaat wordt aangestipt, het bewijs van nationaliteit niet kan worden bijgebracht enkel door vermoedens, maar dient te gebeuren aan de hand van nationale documenten;

dat de betrokkene ter zitting bevestigt over geen enkel identiteitsbewijs te beschikken; Overwegende dat de uitleg van de betrokkene des te ongeloofwaardiger voorkomt, nu blijkt:

- dat hij eerder in Duitsland twee (afgewezen) asielaanvragen deed, waarbij hij gebruik maakte van een andere identiteit;

- dat zijn asielaanvraag in België dd. 15 januari 1997 uiteindelijk door de Vaste Beroepscommissie niet werd erkend op 17 november 1998; dat hij aldaar uitsluitend beroep deed op de instabiele toestand in Bhutan, te vergelijken met de gekende toestand in Kosovo; dat hij pas achteraf zijn homoseksuele geaardheid zal naar voorbrengen in

zijn brief dd. 25 maart 1999 (zie hoger), d.i. zeven jaar nadat hij in Europa is toegekomen;

- dat hij ter zitting verklaart hoofdzakelijk in India te hebben verbleven vooraleer naar Europa af te reizen, wat de onduidelijkheid omtrent 'zijn land' (Bhutan of Nepal) slechts vergroot;

Overwegende dat de Kamer vaststelt dat de latere aanvraag van de betrokkene tot regularisatie in toepassing van artikel 9 § 3 van de vreemdelingenwet, door de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de voornoemde redenen eveneens ongegrond verklaard werd (stuk 14 van het dossier);

Overwegende dat de aanvrager niet aantoonbaar persoonlijk te zijn lastig gevallen om politieke of andere redenen, noch in Bhutan waar hij overigens nooit blijkt verbleven te hebben, noch in Nepal; dat er onduidelijkheid blijft bestaan over welk land hij het uiteindelijk heeft; dat de onmogelijkheid tot terugkeer naar een van de landen waar hij vroeger verbleef, nergens uit blijkt;

Overwegende dat zijn aanvraag, gesteund op artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999, niet kan worden ingewilligd; dat onvoldoende gegevens voorhanden zijn om zijn aanspraak in een ander criterium van de wet onder te brengen;”.

2.7. Op 19 juni 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij luidt als volgt :

“(…)

De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te LEUVEN, op 28/01/2000 en dat het nummer 30002000280100296 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 beschikt U over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen.”.

2.8. Op 13 juli 2001 ontvangt verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 juni 2001 (G/A. 107.634/XIV-5597).

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“Eerste middel: Schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 4, al.2 van de wet van 22 december 1999 met betrekking tot de regularisatie van sommige categorieën vreemdelingen.

De bestreden beslissing luidt als volgt :

‘Ik heb de eer u in bijlage een kopie te sturen van de beslissing die ik ten aanzien van genoemde aanvraag nam’

De Minister neemt dus geen eigen beslissing, wat in strijd is met artikel 4,a1.2 van de wet van 22 december 1999 die stelt dat ‘de Minister of zijn afgevaardigde beslist over de aanvraag’.

Bovendien volstaat het niet eenvoudigweg te verwijzen naar het advies. Een advies is geen beslissing. Bovendien moet de Minister een autonome en zelfstandige beslissing nemen die op zich losstaat van het advies.

Het minimale minimum is dat de Minister motiveert dat hij beslist tot afwijzing van de regularisatieaanvraag (wat in casu zelfs niet in de beslissing staat) en dat hij motiveert door uitdrukkelijk te stellen dat hij het advies overneemt voor wat betreft de motieven en de inhoud ervan. Dit gebeurt in casu niet.”;

3.1.2. Overwegende dat artikel 13 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk bepaalt :

“De beslissing van de minister of diens gemachtigde wordt op rechtsgeldige wijze bezorgd op het in artikel 9, 5/, bedoelde adres, per gewone post en, met toepassing van artikel 25 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, door tussenkomst van de gemeentepolitie van de plaats waar de aanvrager verblijft”;

dat in de beslissing die aan verzoeker, overeenkomstig voornoemd artikel 13 ter kennis wordt gebracht, de Minister van Binnenlandse Zaken uitdrukkelijk stelt dat hij beslist heeft het advies van de Commissie voor regularisatie, waarvan hij de overwegingen onderschrijft en als de zijne overneemt en waarvan hij een kopie in bijlage overmaakt, te volgen; dat verzoeker niet betwist dat hij persoonlijk de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft ontvangen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“Tweede middel: Schending van artikel 2,2^{de} van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van sommige categorieën van vreemdelingen. Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de bestreden beslissing motiveert dat ‘de onmogelijkheid tot terugkeer naar een van de landen waar hij vroeger verbleef, nergens uit blijkt’

Dit middel wordt ontwikkeld ondergeschikt aan het eerste middel, en voor zover zou aanvaard worden, quod non, dat er in casu sprake is van een effectieve beslissing conform artikel 4, al.2 van de regularisatiewet, en voor zover bijgevolg de motieven van het advies kunnen beschouwd worden als motieven ontwikkeld door de Minister in zijn

beslissing, quod non. Immers zelfs indien een 'motivering' die er enkel in bestaat te verwijzen naar een advies, zou kunnen aanvaard worden -quod non- dan nog zou deze 'motivering' slechts deugdelijk kunnen zijn, voorzover de motivering van het advies waarnaar verwezen wordt zelf deugdelijk is. In casu is dat niet het geval. Gebreken in het advies maken ook de beslissing die naar het advies verwijst gebrekkig.

Artikel 2,2^{de} van de regularisatiewet stelt dat in aanmerking komen voor regularisatie, zij die omwille van redenen onafhankelijk van hun wil, niet kunnen terugkeren naar het land waar ze gewoonlijk verbleven hebben voor de komst naar België, noch naar hun land van afkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit bezitten.

Het advies van de Commissie voor regularisatie motiveert in dit verband: '... dat de onmogelijkheid tot terugkeer naar een van de landen waar hij vroeger verbleef nergens uit blijkt'

In tegenstelling tot wat het advies stelt heeft verzoeker wel degelijk steeds in Bhutan gewoond en niet in India. Verzoeker heeft nooit 'hoofdzakelijk' in India verbleven, vooraleer naar Europa af te reizen. Enkel heeft hij vanuit India zijn reis naar Europa georganiseerd. De weergave van zijn verklaring in het advies is in strijd met wat hij echt heeft verklaard tijdens de zitting van de regularisatiecommissie.

Het criterium dient dus beoordeeld te worden vanuit het onderzoek naar de onmogelijkheid tot terugkeer naar Bhutan.

Tijdens de debatten over de regularisatiewet in het parlement werd benadrukt dat de regering 'objectieve' redenen voor onmogelijke terugkeer wilde uitbouwen voor het begrip 'redenen onafhankelijk van zijn wil', en hiertoe een lijst van niet-veilige landen zou opstellen. Terecht is er kritiek geleverd op het opstellen van een dergelijke lijst, maar dit belet niet dat alleszins de landen die voorkomen op de actuele lijst van het I.O.M. als dusdanig moeten beschouwd worden. (zie debat Kamer, Parlementaire documenten, 8 november 1999, p. 15 en debat Senaat, Parlementaire documenten, sessie 1990-9 1, nr. 1076/2, pp. 13, 19, 27, 28, 50 en 79; Rapport Commissie Binnenlandse Zaken Senaat, 8.12.1999, p.34).

In het dossier bevindt zich een lijst van het I.O.M. van landen waarvoor terugkeer onmogelijk is; Bhutan bevindt zich wel degelijk op deze lijst.

Bovendien heeft verzoeker ter zitting van 23.11.00 van de regularisatiecommissie aan zijn dossier stukken toegevoegd onder andere een document van The international lesbian and gay association m.b.t. Bhutan waarin onder de hoofding 'Description of discriminatory sexual offence laws and their application' vermeld staat: 'Homosexuality is illegal between men. Bhutan's penal code is the same as that of India'

Als bijlage aan dit document legde verzoeker tevens een rapport neer met als titel: 'Situation of Homosexuals in India- report for the Swedish Embassy by a Delhi law firm' Het document is gedateerd 9 september 1997 en stelt o.a.:

'....
Indian Penal Code was formulated by the British Parliament for India (also application to Pakistan, Bangladesh, Bhutan, Nepal, Maldives....) in 19th century. Indian society considers that this legislation has served it well on the whole and consequently there has been very little changes after India became independent. Homosexuality is punishable under the provisions of section 377 of the Indian penal code...'

Ter zitting van 23.11.00 heeft verzoeker ook mondeling uitvoerig de aandacht gevestigd op deze problematiek in dat deel van de wereld.

Uit de neergelegde documentatie blijkt, dat -zelfs als het juist zou zijn dat verzoeker nooit in Bhutan, maar hoofdzakelijk in Indië verbleven heeft, quod non (zie boven) - de problematiek die de terugkeer onmogelijk maakt, dezelfde is voor Bhutan als voor Indië en volledigheidshalve hier vermeld- ook Nepal.

Het motief volgens hetwelk '... de onmogelijkheid tot terugkeer naar een van de landen waar hij vroeger verbleef nergens uit blijkt' schendt derhalve artikel 2,2^{de} regularisatiewet, minstens art. 2, 4/ van de regularisatiewet (zie verder)";

3.2.2. Overwegende dat artikel 2, 2/ van voornoemde wet van 22 december 1999 luidt als volgt :

“Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is deze wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag:
(...)

2/ hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst gewoonlijk verbleven hebben, noch naar hun land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben;”;

dat de Commissie voor regularisatie op afdoende wijze heeft aangegeven waarom verzoekers aanvraag gesteund op artikel 2, 2/ niet kan worden ingewilligd; dat zij stelt dat zijn verklaring ongeloofwaardig is aangezien het onduidelijk is naar welk land hij onmogelijk kan terugkeren, hierbij steunend op de vaststelling dat hij geen identiteitsbewijs voorlegt, dat hij in Duitsland twee asielaanvragen deed waarbij hij gebruik maakte van een andere identiteit en op zijn verklaring ter zitting hoofdzakelijk in India te hebben verbleven vooraleer naar Europa terug te keren; dat een ander motief gelegen is in het feit dat verzoeker niet aantoonbaar persoonlijk te zijn lastiggevallen om politieke of andere redenen, noch in Bhutan, noch in Nepal; dat de omstandigheid dat een land voorkomt op de lijst van onveilige landen, niet betekent dat een ongunstig advies van de Commissie voor regularisatie onmogelijk is; dat een schending van artikel 2, 2/ derhalve niet kan worden aangenomen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“Derde middel: Schending van artikel 2,4^{de} van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van sommige categorieën van vreemdelingen. Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de bestreden beslissing motiveert dat ‘onvoldoende gegevens voorhanden zijn om zijn aanspraak in een ander criterium van de wet onder te brengen’

Dit middel wordt eveneens ontwikkeld ondergeschikt aan het eerste middel, en voor zover zou aanvaard worden, quod non, dat er in casu sprake is van een effectieve beslissing conform artikel 4, al.2 van de regularisatiewet, en voor zover bijgevolg de motieven van het advies kunnen beschouwd worden als motieven ontwikkeld door de Minister in zijn beslissing, quod non. Immers zelfs indien een ‘motivering’ die er enkel in bestaat te verwijzen naar een advies, zou kunnen aanvaard worden -quod non- dan nog zou deze ‘motivering’ slechts deugdelijk kunnen zijn, voorzover de motivering van het advies waarnaar verwezen wordt zelf deugdelijk is. In casu is dat niet het geval. Ondanks het feit dat verzoeker bij de vervollediging van zijn dossier een verklaring heeft bijgebracht persoonlijk ondertekend door de heren Stavropoulos Georgios, lic. culturele antropologie en dhr Dewitte Jan, Lic. Criminologie, psychotherapeut, die bevestigden dat verzoekers ‘outingsproces’ een zeker niet-evident, maar daarentegen moeilijk en langdurig proces is en ondanks het feit dat voormelde heren Stavropoulos en Dewitte dit ook persoonlijk zijn komen bevestigen op de zitting van 23.11.00, besluit het advies -zonder afdoende motivering- dat ‘de uitleg van betrokkene des te ongeloofwaardiger voorkomt nu blijkt dat ... hij zijn homoseksuele geaardheid pas 7 jaar nadat hij in Europa is toegekomen zal naar voorbrengen’

Uit een groot deel van de stukken neergelegd door verzoeker bij de aanvang en in de loop van de regularisatieprocedure blijkt overduidelijk dat verzoeker de discriminatie waarvan hij als homo ongetwijfeld slachtoffer zou worden in het land van herkomst heeft aangehaald als humanitaire reden.

Deze problematiek wordt algemeen erkend. Zo heeft Amnesty International een programma met aanbevelingen tot het nemen van een reeks maatregelen die foltering en slechte behandeling van personen op grond van seksuele geaardheid moeten onmogelijk maken. Een belangrijke aanbeveling is daarbij het beschermen van vluchtelingen 'omwille van seksuele discriminatie door de staat of de gemeenschap' en het verbod van terugsturen van dergelijke vluchtelingen.

Criterium 2,4^{de} vereist ook het bewijs van duurzame sociale bindingen. Uit de neergelegde stukken (meerdere getuigenissen van Belgen, een verklaring van werkgever, een arbeidsovereenkomst, loonfiches) en het feit dat verzoeker op de zitting van 23.11.00 vergezeld was van resp. een lic. culturele antropologie en een lic. Criminologie van Belgische nationaliteit die verzoeker ten volle ondersteunden, blijken duurzame sociale bindingen.

De aanspraak van verzoeker is dus wel degelijk voldoende om haar in een ander criterium van de wet onder te brengen, meer bepaald art. 2, 4de humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen. Op dit punt schendt het advies de motiveringsplicht.”;

3.3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn initiële regularisatieaanvraag de toepassing heeft gevraagd van artikel 2, 2/ van voornoemde wet van 22 december 1999; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch in latere stukken, noch ter zitting van de regularisatiecommissie om de uitbreiding van zijn aanvraag naar artikel 2, 4/ heeft gevraagd; dat de regularisatiecommissie, noch de Minister van Binnenlandse Zaken ambtshalve dienen na te gaan of de aanvrager onder het toepassingsgebied van een ander criterium valt; dat de Commissie in onderhavig geval derhalve volledig ten overvloede heeft gesteld dat er geen gegevens voorhanden zijn om zijn aanspraak in een ander criterium onder te brengen; dat de eventuele onregelmatigheid van een ten overvloede aangevoerd motief niet vermag tot de vernietiging van de bestreden beslissing te leiden; dat het derde middel niet gegrond is;

4. Over de gegrondheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (G/A. 108.348/XIV-5919).

4.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“Eerste middel: Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen. Schending van artikel 149 Grondwet.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het bevel negeert het feit dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken met betrekking tot de regularisatieaanvraag nog niet in kracht van gewijsde is. Er loopt een beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad van State en zolang hierover

niet is beslist kan niet gesteld worden, zoals de bestreden beslissing doet, dat "de regularisatieaanvraag definitief verworpen werd.";

4.1.2. Overwegende dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 juni 2001 tot weigering van regularisatie uitvoerbaar is zolang ze niet is geschorst; dat het bevel om het grondgebied te verlaten geldig gesteund is op de weigering van regularisatie; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“Tweede middel: Schending van de artikels 7 van de vreemdelingenwet. Schending van artikel 22 van het K.B Vreemdelingen van 8 oktober 1981.
Verzoeker ontving op 13.7.2001 het in bijlage gevoegde document, dat genoemd wordt bijlage 13.

Het document bevat geen provincie, geen arrondissement en in de aanhef(t) geen gemeente en evenmin enige referte.

Het document bevat enkel een stempel; er wordt niet vermeld door wie het document aan verzoeker werd gegeven. Er is dus niet na te gaan of het effectief een gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken was die het bevel aan verzoeker heeft gegeven.

Dergelijk ‘bevel’ schendt de hogervermelde wetsartikels.”;

4.2.2. Overwegende dat het stuk, dat verzoeker op 13 juli 2001 werd overhandigd, niet de opdracht tot het geven van het bevel is, doch de kennisgeving ervan, dat eventuele onregelmatigheden bij de kennisgeving (nl. het niet vermelden in de aanhef van de provincie, arrondissement en gemeente) de geldigheid van een beslissing niet aantasten; dat de bestreden beslissing deel uitmaakt van het door de verwerende partij neergelegd administratief dossier (stuk 206); dat blijkens het betreffende stuk de bestreden beslissing op 4 juli 2001 werd genomen door Adjunct-adviseur DEFOSSEZ, gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken; dat het tweede middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vorderingen tot schorsing, als accessoria van de nietigverklaring, derhalve samen met de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nummers. A. 107.634/XIV-5597 en 108.348/XIV-5919 worden gevoegd.

Artikel 2.

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes mei tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.